

ÖRDÖNGÖS KOCSIS

Gáspár papórú(l), Ádámru(l), mondják, hogy Koleszárékhoz nem tudtak bemenni a kutyák miatt, de ha ez levette a kalapját, minden kutya elhallgatott, és úgy nyalogatták a kezit neki.

Mikor meghalt, fekete kutya vót a koporsója alatt, de nem tudták elzavarni.

Ez gondolta el, hogy legyön egy kotyós csibével! És mire kigondolta, mán csipogtak a csibék nála!

Ha akart lüni valamit, mindent lütt, csak az ablakon kitette a puskáját, mindent lütt. Egy ember meg végignézett a puskája csövin és látta, hogy két fekete kutya vezet oda az őzet a puska elibe.

Egyszer egy lakodalmas menetnél a lovat megsimogatta, a kocsi egy topot nem tudott elmenni! Mikor látta, hogy nem mennek, akkor odament, újbú(l) megsimogatta, és úgy ment a kocsi tovább.

Egyszer pedig Bajárú(l) jött haza késő este. Egy kis fekete kutya hozzászegődött. Egyre mondja neki: mars! De a kutya csak nem ment el tüle. Ahogy gyün Kopács fele, jön egy kocsi utána. Odaszó(l)nak neki:

— Gyere, Ádám, ülj föl, ne menj gyalog!

Erre a kutya is megszólalt:

— Szerencséd, hogy fölültél a kocsira, mer(t) ha körszútra értünk vóna, elláttam vóna a nótádat!

Ugyanez (a Gáspár Ádám) kilenc emberrel lerakatta a kocsmasztalra a kalapot. Kiment az utcára, és minden kalap kiment utána sorba az utcára.